

IK EN JIJ

Ook verscheen van Niccolò Ammaniti:

Ik ben niet bang

Ik haal je op, ik neem je mee

Zo God het wil

Kieuwen

Jij bent mijn schat

Het laatste oudejaar van de mensheid

Laat het feest beginnen!

Niccolò Ammaniti

Ik en jij

Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Eerste druk, oktober 2010

Tweede druk, oktober 2011

Oorspronkelijke titel: *Io e te*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Einaudi, 2010

© Niccolò Ammaniti, 2010

© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris, 2010

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Foto auteur: Hollandse Hoogte/Grazia Neri

Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 488 1117 5

NUR 302

www.niccoloammaniti.nl

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

En deze is voor mijn moeder en mijn vader.

De 'mimicry van Bates' is een vorm van mimicry waarbij een onschuldige diersoort gebruikmaakt van het uiterlijk van een giftige soort in hetzelfde territorium door er de kleuren en het gedrag van te imiteren.

Op die manier wordt het imiterende dier in de geest van de roofdieren geassocieerd met het gevaarlijke dier, waardoor zijn overlevingskansen toenemen.

In de echt donkere nacht van de ziel
is het altijd drie uur 's nachts.

F. Scott Fitzgerald, *Tales of the Jazz Age*

Cividale del Friuli, 12 januari 2010

‘Koffie?’

Een serveerster kijkt me over het montuur van haar bril vragend aan. Ze heeft een zilverkleurige thermoskan in haar hand.

Ik houd mijn kopje omhoog. ‘Graag.’

Ze vult het tot de rand. ‘Bent u hier vanwege de jaarmarkt?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Welke jaarmarkt?’

‘De paardenjaarmarkt.’

Ze kijkt me aan. Ze verwacht dat ik haar vertel waarom ik in Cividale del Friuli ben.

Ik moet iets zeggen. ‘Ik ben op doorreis.’

Ze haalt een opschrijfboekje tevoorschijn. ‘Welke kamer hebt u?’

Ik laat haar de sleutel zien. ‘Honderddrieëntwintig.’

Ze noteert het nummer. ‘Als u nog meer koffie wilt, mag u het zelf pakken aan het buffet.’

‘Dank u.’

‘Geen dank.’

Zodra ze wegloopt pak ik mijn portefeuille uit de zak van mijn jack en haal er een in vieren gevouwen briefje uit. Ik strijk het glad op de tafel.

Het is geschreven door mijn zusje Olivia, tien jaar geleden, op 24 februari 2000.

Ik was veertien en zij drieëntwintig.

Rome

Tien jaar eerder

De avond van 18 februari 2000 ging ik vroeg naar bed en ik viel meteen in slaap, maar ik werd 's nachts wakker en kon daarna niet meer slapen.

Om tien over zes lag ik met mijn dekbed tot aan mijn kin opgetrokken met open mond te ademen.

Het was stil in huis. Het enige wat je hoorde was de regen die tegen de luiken sloeg en de lucht die mijn luchtpijp in- en uitging.

Ik wachtte tot mijn moeder me zou komen wekken om me weg te brengen naar mijn afspraak met de anderen. Even later hoorde ik haar op de verdieping boven mij heen en weer lopen tussen de slaapkamer en de badkamer.

Ik stak de krekelvormige lamp op mijn nachtkastje aan. Het groene licht bescheen een stukje kamer waar de uitpuilende rugzak, het gore-tex ski-jack, de tas met skischoenen en de ski's lagen.

Ik had dat jaar een groeispurt gehad alsof ik kunstmest te eten had gekregen, en opeens stak ik boven mijn leeftijdgenoten uit. Mijn moeder zei dat ik was opgerektd door twee trekpaarden.

Ik bracht veel tijd door voor de spiegel om mijn witte huid vol sproeten en de blonde haren op mijn benen te inspecteren. Op mijn hoofd groeide een ebbenhouten bos haar waar mijn oren uitstaken. Mijn gelaatstrekken waren veranderd door de puberteit en tussen mijn groene ogen prijkte een indrukwekkende neus.

Ik stond op en stak mijn hand in het grote voorvak van de rugzak die naast de deur lag.

‘Het zakmes is er. De zaklamp ook. Alles is er,’ mompelde ik.

De voetstappen van mijn moeder in de gang. Ze droeg waarschijnlijk haar donkerblauwe schoenen met hoge hakken.

Ik dook terug in bed, knipte het licht uit en deed alsof ik sliep.

‘Lorenzo, wakker worden. Het is al laat.’

Ik tilde mijn hoofd op van het kussen en wreef mijn ogen uit.

Mijn moeder haalde het rolluik op. ‘Wat een afschuwelijke dag. Hopelijk is het in Cortina beter.’

Het sombere licht van de dageraad tekende haar silhouet smal af. Ze had de rok en het grijze colbertje aangetrokken die ze altijd droeg wanneer ze belangrijke dingen te doen had. Het zwarte truitje. De parelketting. En de donkerblauwe schoenen met hoge hakken.

‘Goedemorgen.’ Ik gaapte, alsof ik net wakker werd.

Ze ging op de rand van mijn bed zitten. ‘Lieverd, heb je lekker geslapen?’

‘Ja.’

‘Ik ga je ontbijt klaarmaken. Ga jij intussen douchen.’

‘Nihal?’

Ik kamde mijn haar met haar vingers.

‘Die slaapt nog op dit tijdstip. Heeft hij je de gestreken shirts gegeven?’

Ik knikte.

‘Toe, sta op.’

Ik wilde wel, maar ik werd tegengehouden door een gewicht dat me op de borst drukte.

‘Wat is er?’

Ik pakte haar hand vast. ‘Hou je van me?’

Ze glimlachte naar me. ‘Natuurlijk hou ik van je.’ Ze stond op, keek in de spiegel naast de deur en trok haar rok glad.

‘Toe, sta op. Moet ik je zelfs vandaag nog smeken om uit bed te komen?’

‘Een kus.’

Ze boog zich over me heen. ‘Gekkerd, je hoeft niet in militaire dienst, je gaat fijn een weekje skiën.’

Ik omhelsde haar en stak mijn gezicht tussen haar blonde haren die over haar gezicht vielen en legde mijn neus in haar hals.

Ze rook lekker. De geur deed me denken aan Marokko. Aan smalle steegjes vol stalletjes met kleurige kruiden. Alleen was ik nog nooit in Marokko geweest.

‘Wat is dit voor een parfum?’

‘Sandelzeep. Net als altijd.’

‘Mag ik die lenen?’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Hoezo?’

‘Dan was ik me ermee en draag ik jou bij me.’

Ze trok mijn dekbed weg. ‘Hoezo was jij je? Dat is zeker iets nieuws. Toe, doe niet zo raar, je zal niet eens tijd hebben om aan me te denken.’

Ik keek uit het raampje van de BMW naar de muur van de dierentuin, die bedekt was met doorweekte verkiezingsposters. Iets hoger, in de volière van de roofvogels, zat een gier ineengedoken op een dorre tak. Hij leek net een oud vrouwtje in rouwkleiding dat zat te slapen in de regen.

Ik had het benauwd door de verwarming in de auto en door de biscuitjes die in mijn keel waren blijven steken.

Gelukkig hield het op met regenen. Een man en een vrouw, hij dik en zij mager, deden gymnastiekoefeningen op de met bladeren bedekte trap voor het museum voor moderne kunst.

Ik keek naar mijn moeder.

‘Wat is er?’ vroeg ze, terwijl haar ogen op de weg gericht bleven.

Ik bolde mijn borstkas op in een poging de lage stem van mijn vader te imiteren: ‘Arianna, je moet nodig de auto eens wassen. Het is een zwijnenstal op vier wielen.’

Ze lachte niet. ‘Heb je je vader gegroet?’

‘Ja.’

‘Wat zei hij tegen je?’

‘Dat ik niet moet skiën als een gek.’ Ik pauzeerde even. ‘En dat ik je niet om de vijf minuten moet opbellen.’

‘Heeft hij dat gezegd?’

‘Ja.’

Ze schakelde terug en sloeg de Via Flaminia in. De stad begon zich te vullen met auto’s. ‘Bel me maar wanneer je wilt. Heb je alles bij je? Je walkman? Je mobieltje?’

‘Ja.’

De grijze hemel drukte op de daken.

‘De toilettas met medicijnen, heb je die ook ingepakt? En heb je de thermometer erin gestopt?’

‘Ja.’

Een jongen op een grote Vespa lachte, zijn gsm zat onder zijn helm geklemd.

‘Geld?’

‘Ja.’

We reden over de brug over de Tiber.

‘Volgens mij hebben we de rest gisteravond samen gecontroleerd. Je hebt alles.’

‘Ja, ik heb alles.’

We stonden stil voor het rode licht. Een vrouw in een Fiat 500 keek recht voor zich uit. Op de stoep liet een oude man zich voortslepen door twee labradors. Een aalscholver zat op het kale geraamte van een boom die bedekt was met plastic zakken en uit het grijze water stak.

Als God was gekomen en me had gevraagd of ik die aalscholver wilde zijn, had ik ja geantwoord.

Ik maakte mijn veiligheidsgordel los. ‘Zet me hier maar af.’

Ze keek me aan alsof ze het niet goed verstaan had. ‘Hoezo hier?’

‘Gewoon. Hier.’

Het verkeerslicht sprong op groen.

‘Wil je hier alsjeblieft stoppen?’

Ze reed door. Gelukkig werd ze afgeremd door een vuilniswagen voor haar.

‘Mama! Stop!’

‘Doe je gordel weer om.’

‘Wil je alsjeblieft nu stoppen?’

‘Maar waarom?’

‘Omdat ik alleen op die afspraak wil komen.’

‘Ik begrijp het niet.’

Ik ging harder praten. ‘Stop de auto, alsjeblieft.’

Mijn moeder reed naar de kant van de weg, zette de motor af en trok met een hand haar haar naar achteren. ‘Wat is er aan de hand? Lorenzo, alsjeblieft, we gaan toch niet... Je weet dat ik op dit tijdstip nog niet helder kan denken.’

‘Nou, het zit zo...’ Ik balde mijn vuisten. ‘De anderen komen ook allemaal alleen. Ik kan daar niet samen met jou komen. Dan sta ik voor gek.’

‘Dus als ik het goed begrijp...’ Ze wreef in haar ogen. ‘Dus als ik het goed begrijp moet ik je hier afzetten en achterlaten?’

‘Ja.’

‘En dan kan ik niet eens de ouders van Alessia bedanken?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat hoeft helemaal niet. Dat zal ik wel doen.’

‘Geen sprake van.’ En ze draaide de sleutel om in het contact.

Ik wierp me op haar. ‘Nee... Nee... Alsjeblieft.’

Ze duwde me weg. ‘Alsjeblieft wat?’

‘Laat me alleen gaan. Ik kan daar niet samen met mijn moeder aankomen. Ze zullen me uitlachen.’

‘Wat een flauwekul. Ik wil weten of alles goed gaat, of ik nog iets moet doen. Dat lijkt me het minste. Ik ben geen pummel zoals jij.’

‘Ik ben geen pummel. Ik ben net als alle anderen.’

Ze zette het knipperlicht uit. ‘Nee. Geen sprake van.’

Ik had er niet op gerekend dat mijn moeder het zo belangrijk vond om mij te brengen. Mijn woede begon op te borrelen. Ik begon met mijn vuisten op mijn benen te slaan.

‘Wat doe je nu?’

‘Niets.’ Ik kneep in het handvat van het portier tot mijn knokkels wit waren. Ik zou het achteruitkijkspiegeltje kunnen losrukken en het glas van het raampje kapotslaan.

‘Waarom gedraag je je als een kleuter?’

‘Omdat jij mij behandelt als een... lul.’

Ze keek me woedend aan. ‘Geen vieze woorden gebruiken. Je weet dat ik daar niet tegen kan. En het is nergens voor nodig om zo’n scène te maken.’

Ik sloeg met mijn vuist op het dashboard. ‘Mama, ik wil er alleen heen gaan, verdomme.’ De woede drukte mijn keel dicht. ‘Goed. Dan ga ik helemaal niet. Ben je nou tevreden?’

‘Luister eens, Lorenzo, nu word ik echt heel erg kwaad.’

Ik had nog een laatste troef. ‘Ze zeiden allemaal dat ze alleen zouden komen. Maar ik ben altijd degene die met zijn mama komt. Daardoor heb ik altijd problemen...’